

מטה מסימטא אברים
החן
אמרה ושות' כרעים
קברה ושני
דעיון תורת מלי עליה,
דחויא למיסמכא אגודה
ולמיתב עליה
אשלא עליה. פירש שאן
למיתב עליה
אשלא, ראיהו דא לישיב
עליה לטעות דערות
א פשן א קבוס.
[לאשלא], שכל תהווה גם
צריך לישב טהוה על
מקום בנוד כדי להפסיל
יירד למטה, וכשוקפין
אורכת (קוצרה) ולי
על גבי שתי כרעים
וסומכין אותה [בכוותל]
ורבישבי עליה, וככלי
חשובה צריכה אשאי
מטה על מכתנתה, לפיכך
מסימטא אברים ומסימטא
אברים עליה ומשנה

שירה. כגון נפחתה ונשמיר צה :
אע"פ שפחותה עכשו מכשעור
 לעומתה דמנן (כלם פ' כ"ז מ"ב) מפך
 ששה על ששה : **אין מסכנין**. הואיל
 ומכלי קלתו ותחלתה הימה מקבלת
 טומאת משכב הוצ' והנדה : **גדולה**
מסכנין צה. ללחו כלז הוא דסתמא
 לסיוכו : **אף היא מקבלת טומאה**.
 קסבר סתמא לשכיבה וכלי היא :
אלא שאין שם חלל טפה. גובה צמך
 אורך ורחב שצעה טפחים כשיעור
 סוכה ואח"כ הגדיש כל הגדיש על
 אותו חלל דעכשו נעשה שם סך
 מחליו ולא היה עליו שם סך מתחילה :
אלא אם יש שם דו'. חלל טפה אל
 הוא ומלא שם סך על אותו גדיש
 וכשחוטט צו מלמטה למעלה עד
 שמגביה את החלל לשיעור גובה
 עשרה אין זו עשייתו שהרי אינו מתקן
 אלא הדפנות וצדפות לא אמרינן
 מעשה ולא מן העשוי והרי היא כסוכה
 שפחותה מעשרה וחקק צה והשלימה
 לעשרה : **אויב הונא לה מירמא**. לא
 מתיי להא דריב דרמי בלסון אלו
 ולפרושי ממני' אלא רמי ממני' מירמ'
 אצרייתא ודרב הונא אשניא אחמר :
בתנאי' המשנא. כל מלמעלה
 למטה קרי שלשול : **מלמעלה למטה**.
 שהתחיל לארוב המחייה אלל הסך
 ואורב וצא כלפי מטה : **שלשה טפחים**
פסולה. דהיינו כדי שחדק הגדי
 צבת ראש דלחמן ירד : **פסולה : מלמעלה**
למטה. שהתחיל לארוב מלמטה
 סמוך לקרקע ומגביה ועולה כיוון
 שהגביה עשרה כשרה ואף על פי שלא
 הגיע לסך : **רבי יוסי אומר כשם**
שמלמטה למעלה. דיו בצאריגת י'
 כך מלמעלה למטה. דיו בצאריגת
 עשרה ואפילו גבוהה הרבה מן הארץ
 כשרה וקסבר מחייה תלויה עשרה
 מתרת : **גמ' צור שצין ספי חלירות**.
 חצור חצור זו וחצור וחצור זו ומחיה
 וזו החלירות ומחלבת ומלויה על פי

עזיס מטלטל מלא וריקן ללא שיך למדרש הכי אלף גבי שק של
(בראשית מז) ולהשיב כספיהם איש אל שקו: **דלא** חיו' **לא** עניני
נצוצים פרק דס חטאת (דף גז). למטיל פחותה שלש על שלש
כדפרישתי פרק כ"ח דכלים: **אבל** איש יש שם חטא **מפח**. מזה
טפח ושמה מין דלמך התם ארבעה הכא מזה

בין מלמשה בין מתוך אוגנו. יוש ספרים שחמוז צהן בין מלמח
הבור סמוך לשפתו היינו מתוך אוגנו ואס כן היינו כותל
הבור ועוד דאס כן לא היו למעלה דמ"ק כגון למעלה דרצן שמ
דרצ הונא אמר למטה למטה ממש למעלה למעלה ממש וזה וזה צבור

ומטהרת חצילה אם טמאה היא אין
טבילה עולה לה אצרים אצרים אלא
מתקנה ומטבילה וחכמים אומרים
מטמאת אצרים כדמסקין בארוכה
ושתי כרעים כן ריהטא דמתני' דללים
לכאורה אצל בתוספתא דללים לא
משמע הכי דתניא כיצד כרע שפירשה
מן הארוכה עם הקצרה רבי אליעזר
אומר הרי זה חיבור ואם הטבילה אינה
חולקת וחכמים אומרים אינו חיבור
ואם הטבילה חולקת ולפי שיטת
התוספ' הכי פירושא דמתני' ומטמאת
חצילה דשם כשלושה שלימה אם
נטמא אחד מאצריה נטמאת כולה
כך נמי כשפירש הכרע מן הארוכה
ועומדת עם הקצרה חיבור הוא ואם
נטמאת הכרע נטמאת הקצרה והיינו
דקמי בתוספתא דבי אליעזר אומר
הרי זה חיבור ומטהרת חצילה אם
הטבילה חולקת והקצרה ביחד דלא
הקצרה חולקת עליה כי היכא דלא
חיילא במטביל את השלימה וחכמים
אומרים מיטמאת אצרים ולא חצילה
ואם נטמאת הכרע היא טמאה ולא
קצרה ואינה חיבור כשלימה והיינו זה
דקמי בתוספתא ותכ"א אינה חיבור
ומטהרת אצרים מטביל הכרע בפני
עצמה ולא חצילה הכרע עם הקצרה
שהקצרה חולקת עליה ואינה כשלימה
דהמטביל מטה שלימה אע"פ שלא
פירקה טהורה

ומטהרת חבילה. משמע
דפשוטי כלי עץ
טמאין כגון מטע דחזיז למדרסות
(א) ואיז להו טהרה צמקוה והא דמשמע
פרק רבי עקיבא (שם דף פד. ושם)
דמפץ דהן לה טהרה צמקוה אומר
ר"ת דהם שכל שיפא ושל גמי אלא
דאמרין פ' כיצד הרגל (ב"ק דף סה:
ושם) גבי מפץ וקמייית לה בין לטומאת
ערב בין לטומאת שבעה דמשמע
שיש לו טהרה לאחר שבעה דאפילו
באנו לפרש לדקין טומאת שבעה
קאמר כלומר להיות אז הטומאה
משום דלאן לה דבר הטמא טומאת

ששבעה אלף אס כן הוא אב הטומאה מכל מקום חי לית ליה טהרה
 וכן לעשות אב הטומאה כדמוכח בשילחי עירובין (דף
 קא) אלא לריב לומר דההיא ברייתא דמפץ במת מנין משמע דמיירי
 ליה כלל מפץ בין בשל עץ כגון מחללת של קנים בין בשל שיפא וגמי
 פרק אחר רבי עקיבא (שם דף פד.) ממפץ של שיפא וגמי
 וצופצופי כ"ל הרגל (שם דף סה.) דייקין ממפץ של עץ ואל דלית לה
 ולפשוטו כ"ל עץ מבקרו אף על גב דקרא דכמים יוצא דכרו
 פירשט שמיני כחצי גבי מקבלו כלי עץ דכמי מכל כלי עץ או בגד
 מכל מקום נפקא לן מאידך קרא דכמי צפרשת
 כל מעשה עוים וכל כלי עץ תחתא דליכא למימר מה מעשה
 דרך לעשותו אלא מלא וריקן שעשוי לשאת זו משאות דכמי
 א"ע שירים. * אפילו חישב עליהן בטלה דעתו והא דמשמע
 מהניא ביה מחשבה דלא דמי דהתם מחשבתו ניכרת מתוך מעשיו
 למימר דהוה לעמיה דלמר לעיל (דף כ.) גבי בין סוכה לעסוקה
 הוה לשמואל דלמר התם עשרה הכא אל שיר:

ממך ואוגו ולא יתכן דאס כן מלמעלה היינו חוק לבזר דאי במחך
 יינה דקאמר ר"י שמפסיקין בין שמי החצרות ומהלכת על פי
 בן גמליאל דפליגי אמוראי פרק כ"ד משתתפין (עירובין דף פו.)
 רצ יהודה אומר למטה למטה מן המים [למעלה למעלה מן המים]:

[illegible]

(א) כ"ה הג' צברייטא לקמן
(ב) וכן גרס רבינו גם כאן.
(ג) דברי רבינו אינו מובן
דבמאי לא דייק מתני' כוותיה
וכל הראשונים ז"ל פסקו
כוותיה ז"ע.